

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

קובץ י"ג אייר

"יום הארציט של הו"ח עוסק בצ"צ רב פעלים וכו' ישראל ארי'
לייב, אחיו של – יבדל לחיים טובים – כ"ק אדמו"ר שליט"א"

ההוראה משמו של בעל הארציט
תהלים אותיות "ישראל אריה ליב" ו"נשמה"
וסיפורים מחייו

יוצא לאור על ידי

וועד חיילי בית דוד - צפת

התאחדות החסידים לקבלת פני משיח

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה

הי' תהא שנת סגולות טובות

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יארציט הנ"ז עיה"ק צפת ת"ו

פתח דבר

לקראת ביום י"ג אייר, יום הארצייט של ר' ישראל ארי' ליב, אחיו של – יבלח"ט – כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (נולד ג' – ? – סיון תרס"ט [לפני מאה שנה], נפטר י"ג אייר תשי"ב).

וכפי שמבאר כ"ק אדמו"ר שליט"א ב"דבר מלכות" (אחרי-קדושים) גודל מעלת (שמו של) אחיו.

הננו מוציאים לאור קובץ מיוחד, הכולל:

א. קטע מה"דבר מלכות", בו מדובר על ר' ישראל ארי' ליב (סעיף יו"ד).
 ב. מכתב נדיר מאת א' החסידים שבילדותו היה גר ב-יקטרינסלאוו, ואף למד בחדר ביחד עם כ"ק אדמו"ר שליט"א, בו הוא מתאר את גודלתם של 'שלושת בני רב העיר' (ר' לוי'ק – אביו של יבלח"ט כ"ק אדמו"ר שליט"א) ונזכר בו ע"ד ר' ישראל ארי' ליב, ורוב חכמתו.

מצד סיבות טכניות המכתב לא מועתק בזה במלואו.

ג. יומן מימי הסתלקותו י"ג אייר תשי"ב, בחצרו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, (כשכ"ק אדמו"ר שליט"א שמע ע"ד הפטירה והשבעה, והכיבוד אם שהיה לו ששלוש עשרה שנה!) דאג כ"ק אדמו"ר שליט"א שהיא לא תדע על הפטירה, עד שהוא היה עובר קודם על כל מכתבי' לוודא שלא נזכר בהם ע"ד הפטירה.

ובתור הוספה: כתי"ק מיוחד מכ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ד עליה לקבר בעל הארצייט – בצפת –.

ד. משניות אותיות הנפטר ו'נשמה'.

ה. תהלים אותיות הנפטר ו'נשמה'.

*

ויהי רצון, והוא העיקר – אשר נזכה תיכף ומיד לקיום היעוד "והקיצו ורננו שוכני עפר" והוא – בעל ההילולא – בתוכם, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונכריז לפנינו, מתוך שמחה וחיות:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

וועד "חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

סניף – ישיבת חסידי חב"ד ליובאוויטש, צפת

'התאחדות החסידים לקבלת פני משיח' – כפר חב"ד

ימות המשיח, י"ג אייר ה'תשס"ט – שנת ה'קהל

מאה ושבע שנה להוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הששים לנשיאותו – מלכותו

שנת המאה להולדת אחיו של – יבלח"ט – כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א – ר' ישראל ארי' ליב ע"ה

צפת עיה"ק ת"ו

ההוראה בעבודת ה' משמו של בעל היארצייט

משיחת ש"פ אחו"ק ה'תנש"א

קשורות עם תורה שלמעלה מהעולם.

וי"ל הביאור בזה (בעבודת ה'):

לכל לראש צריך כאו"א מישראל לדעת שהוא "ישראל" - מקור ושורש חיותו הוא מהאות שלו בתורה, ולכן, כל דבר שהוא עושה צריך להיות מיוסד וע"פ הוראות התורה.

בנוסף לכך עליו לדעת, ששלימות עבודתו (כישראל) היא בכך, שאין הוא מתנתק מהעולם שסביבו, אלא "הסתכל בשלשה דברים": נוסף על עבודתו עם עצמו ("ישראל" קשור עם האות שלו בתורה), צריך הוא לעשות את העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחתונים - כישראל, ע"י יציאה (ביחד עם הוראות התורה) לעולם, והתעסקות עם "אלקים" (מלאך) - הכחות הטבעיים בעולם (כמאחז"ל "אין לך כל עשב ועשב שאין לו מזל ברקיע שמכה אותו ואומר לו גדל"), ו"אנשים", "עשו ולבן" (אומות העולם) - ושם לבנות דירה להקב"ה ע"פ הוראות התורה (דיש ששים ריבוא אותיות לתורה), עי"ז ש"שרית עם אלקים ועם אנשים", הוא שר, מושל על העולם ואוה"ע,

ובאופן ד"תוכל" - גם מלשון כל וכלול וכליל, שעבודתו ("שרית") אינה ע"ז ביטול מציאות העולם, או התגברות על העולם בעל-כרחו, אלא באופן שהוא מנצל את הכחות הטבעיים עצמם בעבודת ה', ופועל על אוה"ע שהם מצד עצמם יעבדו את הקב"ה, באופן ד"מלכותו ברצון קבלו עליהם", עד שהעולם עצמו יאמר ש"תוכל", העולם בעצמו מסייע לעבודתו (כדלקמן סי"ב), ועי"ז נעשה "תוכל" מלשון כל (שישנם כל עניני העולם) ומלשון התכללות - שהיהודי כולל בתוכו את

י. ויש לקשר כל זה גם עם שם בעל

היארצייט די"ג אייר - ישראל ארי-ה ליב.

ובהקדים, אע"פ שלכאורה ה"ז שם של איש פרטי, יש לו שייכות עם כל בני" (כיון שכל בני" הם מציאות אחת, קומה אחת שלימה), ובפרט ששמו הראשון הוא ישראל - השם הכללי של כאו"א מישראל ושל כלל ישראל [וכידוע גם שנשמות יעקב (ששמו ישראל) "כלולה מכל הנשמות שבישראל מעולם ועד עולם"],

וע"פ הוראת אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע הידועה, ש"עניני עבודה שיכולים לקשר בדברי התניא . . מותר לדבר ולהרחיב בהם הדבור" (אע"פ שבכלל ישנה זהירות באמירת פירושים בספר התניא) - הרי עד"ז מובן בנדוד: כדאי ונכון לבאר הוראה משמו של בעל היארצייט - כשזה יכול להוסיף ביראת שמים ועבודת ה'.

"ישראל" - השם הכללי דבני" (כנ"ל)

- כולל בתוכו שני ענינים הפכיים לכאורה: (א) "ישראל" ר"ת "יש ששים ריבוא אותיות לתורה", כיון שישנם ששים ריבוא נשמות ישראל כלליים (וכל אחת מהן נחלקת לששים ריבוא נשמות פרטיות), וכל נשמה היא כנגד אות אחת מהששים ריבוא אותיות לתורה, ואות זו היא מקור חיותו כו'. (וב) "ישראל" הוא על שם "כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל".

הענין ד"שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל" מורה על העבודה ומלחמה נגד העולם - "עם אלקים" (שרו ומלאך של עשו), "ועם אנשים" (עשו ולבן) - שזהו לכאורה ההיפך הגמור מכך ש"ישראל" הוא ר"ת "יש ששים ריבוא אותיות לתורה", כפי שנשמות ישראל

קובץ י"ג אייר

ולהוסיף, ש"ליב" הוא גם אותיות לב עם יו"ד באמצע, שמרמז על לבו של אדם (לב), ועשר כחות הנפש (י'), [ובפרטיות יותר כותבים לפעמים "לייב" עם שני יודין, כנגד שתי הדרגות בנשמה: יעקב, ישראל], כיון שהעבודה (ד"ישראל") דעשיית דירה בתחתונים נפעלת ע"י עשר כחות הנפש, כפי שהם מוקפים בלבו של אדם - ולב ישראל הוא תמיד בשלימות, "אני ישנה ולבי ער". ועוד י"ל, שה"לב" המקיף את ה' - הוא ג' הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה, המקיפים את עשר הכחות, ומבטאים אותם בעבודת האדם בפועל למטה.

ויש לקשר זה גם עם היום די"ג אייר: י"ג הוא בגימטריא אח"ד, שמרמז על העבודה דלפעול "והי' ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד", גילוי מלכותו ית' ואחדותו ית' בעולם, עד באופן ד"מלכות שבנצח", כנ"ל (ס"ז).

כל עניני העולם - ומעלה אותם, עד שנפעל ענין הגאולה (שכולל "גולה"), ע"י המשכת האל"ף דאלופו של עולם ב"גולה".

וע"י העבודה בבירור וזיכוך העולם נעשה גם "ותוכל" מלשון יכולת, שמתוספת אצל היהודי עוד יותר יכולת, כמבואר בכ"מ שע"י העבודה דנפש האלקית כפי שהיא מתלבשת בהגוף ונה"ב ועושה את עבודתה בעולם, מתוספת בה כח וחיות ויכולת חדשה, מצד זה ש"רב תבואות בכח שור" (דנה"ב).

והאופן לעשות את העבודה ד"ישראל" - הוא ע"י "ארי" ל"ב": "הוי . . גבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים" (כדאיתא גם בריש ותחלת השולחן ערוך), הוא מתגבר על כל ההעלמות וההסתרים בעולם. ונוסף על ההתגברות שלו בעבודתו בעניני קדושה ("ארי" בלשון הקודש), ישנה אצלו התגברות גם בעבודה בעניני רשות וחול, העבודה בעניני העולם ("ליב" בלע"ז).

וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו

אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל [את] התורה אלא מהחודש הזה לכם (שמות יב ב), שהיא מצוה ראשונה שנצטוו [בה] ישראל, ומה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (תהלים קיא ו), שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם, שכבשתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו:

(רש"י בראשית פרק א פסוק א)

שולחן ערוך אורח חיים סימן שכט סעיף ו

עכו"ם שצרו על עיירות ישראל, אם באו על עסק ממון אין מחללין עליהם את השבת; באו על עסקי נפשות, ואפי' סתם, יוצאים עליהם בכלי זין ומחללין עליהם את השבת; ובעיר הסמוכה [עיר שמבדלת בין גבול שישראל דרים בה לגבול העו"ג וחיישינן שאם ילכדוה משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם] (משנה ברורה סימן שכט ס"ק יד) [לספר, [רצונו לומר כשהקול יוצא שרוצים לבוא אעפ"י שלא באו עדיין, מותר ללבוש כלי זין לשמור ולעשות קול בעיר כדי שלא יבואו דאין מדקדקין בפק"נ [לשון או"ן] ודין זה ארישא נמי קאי [אחרונים] משנה ברורה סימן שכט ס"ק טו]] אפילו לא באו אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת. הגה: ואפילו לא באו עדיין אלא רוצים לבא (א"ז).

קובץ י"ג אייר

מכתב נדיר בענין ילדותו של ר' ישראל ארי' ליב אחיז של - יבלחט"א - כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

ב"ה, ט"ז כסלו, אסרו דחתונת אד"ש.

כבוד ידידי הר' ... שליט"א

שלום וברכה!

במענה לבקשתך ע"ד הרשימה הידועה, הריני בזה למלאת מקצת בקשתך עכ"פ: הדברים נרשמו כאילו המספר (שממנו שמעתי סיפור זה) כתבם בעצמו.

עיירה גדולה היתה יאקאטרינעסלאוו, עיירה שמנתה כ-שבעים אלף תושבים מהם כ-30 אלף יהודים. שני רבנים היו בעיירה זו, שניהם היו גאוני עולם, מלאים בשי"ס ופוסקים ומהודרים בדברי תורה, משיבים לשואלים מקרוב ומרחוק, כמדת אנשי השם בימים ההם.

ואלא תשאלו: למה לה לעיירה שני רבנים? ואיך זה ששני מלכים משתמשים בכתר אחד?

התשובה היא: רב אחד למחנה החסידים ורב אחד לקהל המתנגדים. רבה של מחנה המתנגדים "מתנגד מובהק", היו לו כל תכונות "המתנגדים" האמיתיים בימים ההם, - שונא בנפש לחסידים, ושם כל מאמציו לדחוק רגלי החסידים, ככל אפשרותו, וכל זה, מתוך נימה של גסות ושל גאווה טפשית האופיינית למתנגד (שמו אינו זכור לכותב).

ולאידיך, רבם של קהל החסידים, ר' וואלף שמו, גם הוא גדול בגאונותו בין בתורת הנגלה בין בתורת הנסתר, וכגדלותו כן ענוונותו, הי' נחבא אל הכלים, כי בגשמיות הי' קצר קומה, וגם ברוחניותו הרי לא הי' מרבה להתפלפל בדברי נגלה כשלא הי' מוכרח וצריך לזה, כמנהג החסידים הגדולים בזמן ההוא, אולם כשהי' רואה שיש צורך ותועלת בגילוי חכמנו העומדת לנו בספרי הנגלה, שהיו ממש בבחי' אוצרות רב מאד, הי' עושה זאת באותה ענווה ויראת הרופמות כמו שתיקנו החסידית, ורק בהזדמנויות. אבל כבר ניתן להווכח שאין רבם של החסידים נופל - הן בבקיאיות והן בחריפות - מרב המתנגדים איש ריבו שממנו הי' לו דרך ארץ.

גדול במיוחד הי' ר' וואלף בתורת החסידות (חב"ד) והקבלה, הוא הי' עוד מהחסידים הזקנים של אדמו"ר מהר"ש, והאריך ימים הרבה, בסוף ימיו הי' זקן מופלג, ועד ימיו האחרונים אחז במנהגו הקדוש - לחסידי חב"ד במיוחד - שהי' מאריך בתפילה עד שעה מאוחרת ביום; ממעט הי' ר' וואלף באכילה, שתי' ושינה, ומרבה - ריבוי על ריבוי - בלימוד התורה ועבודת ה'.

גם לאיש עליון ובעל מופת נחשב ר' וואלף, ורבות האגדות שנרקמו סביבו ומתהלכות אודותיו כאיש גדול ומחולל פלאים. עדי ראי' מספרים שכשפתחו את קברו עדרים שנה אחרי פטירתו - כדי להעבירו למקום אחר מפני אונסא דמלכותא - מצאו גופו שלם ממש, כאילו זה עתה נטמן פה.

סיכומי של דבר: כי ר' וואלף זה הי' מיחידי הסגולה גם בתוככי כלל ישראל ובפרט בתוככי עדת החסידים, וכאמור שאף רבם של מקטרי החסידים הי' הולך בכבוד ויראה לפניו.

ולמלא מקומו של איש גאון חסיד וקדוש זה, נבחר ר' לויק - אביו של כ"ק אד"ש -, ולא שהוא בעצמו בחר בזה, אלא אדמו"ר הרש"ב בחר בו וציווה עליו למלא את מקומו של ר' וואלף.

אולם, לא קל הי' לקהל החסידים בעיירה יאקאטרינאסלאוו לזכות ברב שכזה, רב חדש וצעיר שלא

קובץ י"ג אייר

נפל במאומה מרבם הקודם בכל השטחים. בהתנגדות גלויה יצא חוצץ רבם של המתנגדים נגד מינויו של רב חסידי חדש בעיר, הוא ניצל הזדמנות זו של חליפי גברא ברבנותה של קהל החסידים, ומצא תקופת מעבר זו ראוי להרחבת שטח ריבונותו של עצמו, ובעיקר, לצמצם רגלי החסידים.

ומלחמה קשה וארוכה, חריפה ונוקשה ניהלו החסידים עד שניצחוהו ל"מתנגד" זה וזכו למנות עליהם את ר' לויק כרבם העירוני, ואף ר' לויק עצמו עזר במלחמה נגד ה"מתנגד", אף שהי' זה נגד טבעו של ר' לויק – שיעמוד לימין עצמו כביכול, ובכ"ז לא נרתע ר' לויק מעשות גם זה, כי, כאמור פקודה היתה לו מאדמו"ר הרש"ב לתפוס מקומו של ר' וואלף וככל דברי מלחמות החסידים עם ה"מתנגדים", כן במלחמה זו, מובן שנסתיימה בנצחון החסידים ור' לויק נהי' לרבם של קהל החסידים דיאקאטרינאסלאוו.

א' מהתופסים במלאכת הזביחה הי' אבי ע"ה וממנו שמעתי על כל פרטי המלחמה שבין הרב ה"מתנגד" והחסידים.

שלשה בנים היו לו לר' לויק שנולדו משך כהונתו כרב; ר' לויק מאד התמסר לחינוכם, אך למעשה לא הי' לו לר' לויק עמלה כ"כ בגידול השלש בנים שלו.

בתחילה למדו בניו של ר' לויק באחד מה"חדרים" העירוניים של העיריה יחד עם עוד כמה ילדים אחרים, ביניהם גם אני (נוסף הי' ר' ... שנמצא כעת באנגליה).

ה"חדר" הי' לא קטן ולא גדול ומלמד א' לימד בו. קבוצת הילדים חולקה לשנים, בכתה הגבוהה למד ס"ה תלמיד אחד הי' הוא בנו בכורו של ר' לויק (כ"ק אד"ש), שהפרש של שלש שנים הפריד בינו לבין אחיו השני לו, ובכתה הנמוכה למדו שני בניו האחרים של ר' לויק יחד עם עוד כמה ילדים יחידים מהעיר; וכאמור שאני הייתי אחד מהם.

וכך הי' סדר הוראתו של המלמד, תחילה לימד שיעור ל"רבי שליט"א" באחת מפילות ה"חדר", ובאותה שעה היתה הכתה הנמוכה חוזרת בעצמה על הגמרא, ואח"כ הי' מתפנה המלמד ומלמד שיעור לכיתה הנמוכה, וה"רבי" הי' אז חוזר בפניה נפרדת על שיעורו, מה שלמד אותו לא זכור לי.

כרם מה שזכור לי הוא: שניחונים בטבע ההתמדה היו שלושת בניו של ר' לויק, בחדס עליון, מקטנותם, ולא סתם התמדה, אלא התמדה יוצאת מהרגיל, ולכדי כך הגיעה התמדתם של השלשה, שאמם היתה צריכה לנתקם מדפי הגמרא כדי להאכילם, ולולא היא, לא היו בהם מושגים על תנאי של אכז"ש ושינה אנושיים, שוקדים היו ומרותקים אל ועל לימודיהם.

בעלי זכרון נפלא היו, ודי הי' להם לראות משהו פעם אחת וכבר הי' הדבר כאילו נצב נגד עיניהם לעולם, לא הי' שייך בהם שכחה כלל וכלל לא, ובעלי כשרונות יוצאים מהכלל היו, בעיקר נצטיינו שני האחים הגדולים, משא"כ הקטן – בערל שמו – שלא הי' כמוהם, אבל בכ"ז...

טבעם של האחים חלוק הי', הרבי בטבעו הי' רציני, ורצינות תמידית היתה נסוכה על פניו, ואילו אחיו הבא אחריו – לייבל שמו – הי' שובב – א שיעטער – והי' מרבה בדברים עם הנפשויות עמו, ובכדיחות וחדידות, משא"כ הרבי שהי' רציני והי' שותק יותר, ולכן נטו לומר אביו ואמיו על אחיו – לייבל – הצעיר שלו כשרונות יותר טובים, כי הי' בגילוי יותר, ומראה כשרונותיו לזולת.

הלימוד בצוותא אותו בחדר העירוני נמשך כשנה, וכשמלאו ל"רבי" ט' שנה, אמר כבר המלמד העירוני לאביו של ה"רבי", שכבר אינו יכול ללמוד עמו, היינו עם ה"רבי" כי כבר גדול כשרונות הוא לגביו, וילך ר' לויק ויקח למלמד את ת"ח גדול מעיר אחרת, ושימיהו למלמד על בניו לבד, ומקום הלימוד הי' בביתו של הרב ר' לויק.

ויהי בשנת תרע"ו, וה"רבי" אז בן ארבע-עשרה שנה והי' אז זמן המלחמה העולמית הראשונה, ויבואו פליטים הרבה ממדינת פולין והתקרבו אל מדינת רוסיה הקיימת, ויבואו רבים לעיר יאקאטרינאסלאוו.

קובץ י"ג אייר

ביתו של הרב החסיד ר' לויק הי' מרווח בגשמיות והנהגתו של ר' לויק בעבודת ה' היתה בהרחבה, בית מפואר הי' לו, וכבר אז בימים ההם, הי' לו לר' לויק בביתו טלפון, שהי' עולה אז הרבה כסף, ומשכורת גדולה הי' לוקח מאת אנשי העיר, והי' מנצל כ"ז למקום הראוי ולענינים הראויים ולא בשבילו ח"ו, ביתו הי' פתוח לרווחה, וכל הרוצה להכנס הי' נכנס והי' מקבלו בסבר פנים יפות, והי' מקבל שירות טוב הן בעניני דירה והן בעניני מזון.

ובזמן המלחמה התאכסני אצלו, כמוכן, הרבה פליטים, ביניהם הי' רב אחד מרבני פולין הגדולים, רב מפורסם בין רבני פולין, ובהתאכסנו אצל ר' לויק הנה בחן את בניו של ר' לויק, והי' בוחנם אחד אחד לבדו, בחדר מיוחד וסגור, ויהי בעת צאתו הרב הפולני מחדר הבחינה אחרי בחנו את ה"רבי" אמר כלשון אידיש פולנית ובקול רם של הפתעה: א בחוריל פין פערצין יאר, וואו מיכאפט אים און אין ש"ס, זאגט ער ווייטער אויף אויסווייניק דעם שלון פון גמרא מיט רש"י, ווארט בא ווארט.

ונוהג הי' ר' לויק לערוך התוועדות גדולה ב"ט כסלו, והי' מאריך בהתוועדותו משך כל הלילה; קהל גדול בא לשמעו והוא הי' מדבר שעות ארוכות בלי הפסק ענינים עמוקים מעורב קבלה נגלה וחסידות, והי' לוקח הרבה משקה ומדבר ענינים עמוקים מאד ובאריכות גדולה. לדוגמא: הי' מסביר בארוכה ע"פ קבלה מדוע אדא"ז השתחרר ממאסרו ביום ג' י"ט כסלו דוקא ולא ביום אחר, והי' מסביר באריכות מופלגה שע"פ חשבון זה וחשבון זה שבתורת הקבלה, הנה מוכרח הי' להשתחרר ביום זה דוקא ולא ביום אחר.

ובניו היו עומדים כל זמן שאביהם דיבר, וככלותו לדבר נכנסו בחזרה לחדר סמוך ותופסים ספרי לימודיהם ולומדים כל זמן ההפסקה שבין דיבור לדיבור. ההפסקה היתה שהיו שרים שירים חסידים, כרגיל בהתוועדות חסידות.

גם ילדי יאקאטרינאסלאוו היו עורכים סעודה גדולה ב"ט כסלו, אלא שזה הי' בלילה אחר כדי שלא יהי' באותו לילה שהרב מתוועד, וכמה ימים קודם לחג י"ט כסלו, היו אוספים כספים עבור הפארבריינגען שלהם, ומנהל החשבון של הכספים הי' ה"רבי"; הוא הי' המנהיג של כל הילדים כיון שהי' הבכור, היו מבשלים קאשע – ועורכים סעודה ויהי לחג גדול. זה הי' יום היחידי בשנה שבו יצא ה"רבי" מהרגלו והי' מתעסק בענינים אחרים, היינו: אחרים מלימוד התורה, כי במשך כל השנה הי' עוסק בהתמדה ושקידה בלימוד התורה.

בקיצור, שלושת בניו של ר' לויק היו מפורסמים בכל הגליל, וכל הגליל רעש בהם.

מדרכי בני אדם וטבעם, שכאשר הופך אדם ל"גדול" הנה אלו שהכירוהו בקטנותו לא מהדרים ולא מרגישים בכבודו כ"כ, כאילו לא הכירוהו מקטנותו; בהנוגע לכ"ק אד"ש, הנה אדרבה: מי שהכירו מקטנותו, הרבה אצלו ההדרת כבוד ממנו, כי מקטנותו כבר הי' "רבי", תמיד הי' רציני ומתמיד, ממש לא פסק פומי מגירסא, ואף פעם לא הי' ילד.

בשנת תרפ"ד נפרדתי מיאקאטרינאסלאוו, כי אבי שלחני לשיבת תומכי תמימים שבחרקוב, לייבל – אחיו הצעיר של ה"רבי" – הי' חברי הטוב והיינו מתדברים לעתים קרובות, ובשנת תרפ"ד נפרדתי ממנו ויצאתי ללכת לדרכי לתומכי תמימים בחרקוב. (חסר הסוף)

ע"כ ניתן לפרסום...

זכות החייל בצבאות ה'

מנחם מענדל הלוי שי' שעתל

לרגל יום האפשרעניש

יה"ר שיגדל להיות חסיד ירא-שמים ולמדן

ויתן נח"ר לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

נדבת ע"י הוריו הר' אסף שלמה הלוי ומרת רבקה שעתל

יומן מימי הסתלקותו של ר' ישראל ארי' לייב אחיו של - יבלחט"א - כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

יום ה' י"ג אייר: בבוקר התקשרה הרבנית חי' מושקא בטלפון אל הת' בערל יוניק, וביקשה שיבוא אל ביתה (רח' ניו יורק מס' 346, פינת רח' פרזידנט) כשבא אמרה לו שקיבלה ידיעה מליווערפול (אנגליה) שמצב גיסה – אחי כ"ק אדמו"ר שליט"א – ר' ישראל ארי' לייב "איז זייער ניט גוט", והוסיפה: "איך האב מורא פאר דער שוויגער ווי וועט זי דעס אויס האלטן" הת' הנ"ל לא הבין המצב וחשב שמדובר בהתקפת-לב וכדומה, ואחר כמה דקות ביקשה אותו הרבנית לקרוא לרב שמואל לוויטין. כשהגיע הרב לוויטין היא שוחחה עמו כחצי שעה, ואח"כ סיפרה לת' הנ"ל האמת על פטירת אחיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א. היא סיפרה שבבוקר התקשרה טלפונית מחנות (ברח' נוסטרנד) עם בית גיסה באנגליה, ואז נמסרה לה הידיעה, אך כשחזרה הביתה כבר לא הי' כ"ק אדמו"ר שליט"א בבית, כי הלך ל-770, אחרי תפילת שחרית נכנס הר"ש לוויטין לחדר כ"ק אדמו"ר שליט"א והודיע לו. כ"ק אדמו"ר שליט"א התעניין אם עוד מישוה יודע על כך, והרה שכל הידעים יכנסו אליו. קראו לת' לייבל גרונר, והר"ש לוויטין החל לחתוך את צד הימני של בגדו וכ"ק אדמו"ר שליט"א סיים את הקריעה ביד בעצמו. בשעת הקריעה אמר לר"ש לוויטין ולת' לייבל גרונר לומר את הפסוקים המסומנים בהסידור. אח"כ ישב על כיסא נמוך (הקבורה הייתה אמורה להיות בארץ הקודש, ועד אז עברו שתי שבועות, וכ"ק אדמו"ר שליט"א שאל מתי מתחיל זמן האבלות, והפסק היה היות שאינו נוסע להלוי' מתחיל מעכשיו, ואין להמתין עד אחר הקבורה). אח"כ כתב מכתב בכתי"ק לגיסתו באנגליה, וביקש את הת' בערל יוניק לשלוח אותו.

המנין התפלל בחדרו והב חדוקוב הי' בש"ץ בכל התפילות. כ"ק אדמו"ר שליט"א ציוה להדליק חמשה נרות (גלעזער) וכן בכל יום. הוא עצמו לא התפלל לפני התיבה רק אמר כל הקדישים. לאחר הקדיש שאחר עלינו אמר קאפיטל מט, וכשסיימו אמר קדיש. את הד' משניות ציוה לש"ץ (הרב חדוקוב) לומר הקול רם (כנראה שהוא בעצמו אמרם גם כן), וכן הי' אחר כל תפילה. ככל הנ"ל הי' גם בתפילת מעריב. מאחר היום יום ה' וכ"ק אדמו"ר שליט"א התענה בה"ב, לא אכל סעודה, ואחרי מעריב כשביקשו להביא סעודה אמר שהחיוב הוא רק ביום הראשון, אבל אם לא אכלו אז הרי שאין חיוב לאכול אח"כ.

כ"ק אדמו"ר שליט"א השתדל שאמו הרבנית חנה לא תדע דבר, וקודם שהלך לבקרה – כדרכו בכל יום – מסר את נעלי הגומי (שנעל בשביל האבילות) לידי הת' בערל יוניק, בכדי שישחיר את הסולית הלבנות שלהם, שלא יראו. כן אמר לו שיש להשתדל שאף אחד לא ישלח לאמו מכתבי-תנחומין, וביקש שמעתה יביא אליו את כל הדואר שלה בכדי שיוכל לבדוק אם אין שם בידיעה. בערב הראשון ליווה אותו הת' הנ"ל לביתה (פרזידנט 1418) וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר שיש להשתדל למצוא סיבות שהוא לא יהי' בביתה זמן רב בכדי שלא תבחין שנוהג במנהגי אבילות. כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א התקשר הת' הנ"ל לביתה מאחת התנויות, וכשכ"ק אדמו"ר שליט"א שמע את הצלצול אמר לה שיש שיחה עבודה (אמר: "רייד געזונטער-הייט") ויצא.

יום ו' י"ד אייר, פסח שני: בשחרית ציוה לש"ץ (הרב חדוקוב) שיאמר "איזהו מקומן" בקול רם (כמדומה שהוא בעצמו אמרו ג"כ), וכן שיאמר בקול רם את "פיתום הקטורת", שלפני עלינו (והוא בעצמו אמרו ג"כ). מיד אחרי אמירת שיעור תהילים אמר קאפיטל מט ואחריו קדיש (לשניהם).

קובץ י"ג אייר

אחר תפילת מנחה לא אמר קאפיטל מט, כי עש"ק אחר חצות אין אומרים צידוק הדין. ואמר אחד הלא אין אומרים תחנון כל השבוע? וענה: "דאס איז צוליב אן אנדרע טעם, צוליב ניט מעורר זיין דינים". אח"כ אמר: "זאל מען זאגען א קאפיטל תהילים, ס'איז דאך אן אחריות" ואמר קדיש אחר האמירה. נטל ידיו כדי לאכול כזית מצה (כנהוג בפסח שני), וצויה להביא את המצות מערב פסח. צויה שיביאו יין לקידוש ובשר.

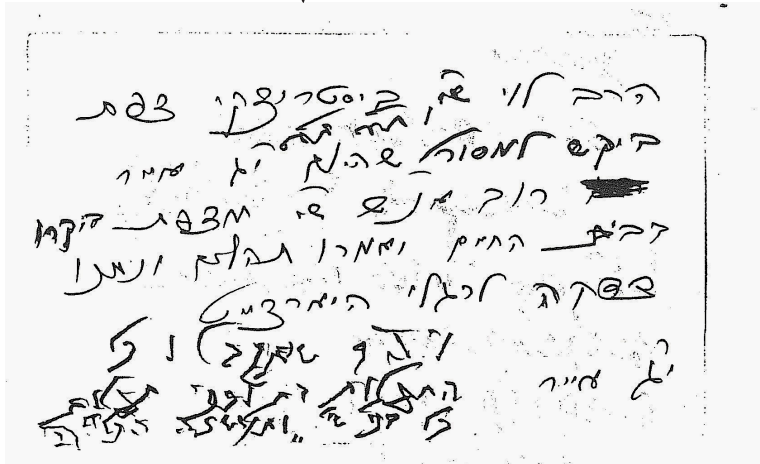
ש"ק אמר, ט"ו אייר: את ג' (ב') תפילות דש"ק התפלל בבית המדרש ואמר כל הקדישים. בעת שיצא מביהכ"נ, אחר סיום התפילה, לא אמר "גוט שבת", והתחילו אנ"ש להתלחש שהוא אבל על אחיו, אך עדיין אין הכל יודעים את זה. סעודות שבת אכל בחדרו. בשחרית אמר גם את הקדיש שאחר קריה"ת. עלה למפטיר אך לא קראוהו בשמו. במנחה לא עלה לתורה (סיפר שבשנת תש"ב, באבילות אחר הרבנית שטערנא שרה, עלה כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ למנחה. ואמר לו הר"ש לוויטין שכמדומה לו ששמע ממנו אח"כ שהתחרט על זה). במוצ"ש חלץ מנעליו קודם אמירת הקדיש דברכו, אבל הי' לבוש בכגדי שבת. אחר התפילה ישב על כסא נמוך ונחמו אותו בברכת אבלים. הבדלה עשה בביתו על יין.

יום ב' י"ז אייר: לא עלה לתורה. אחר התפילה אמר שני פרקי המשניות ביחידות.

יום ד' י"ט אייר: היום קם מאבלו (ואמר ג"כ שיחה בענין אבילות – ראה לקו"ש חלק כ"ז ע' 363), ונסע – לכבוד ל"ג בעומר – לאוהל. כ"ק אדמו"ר שליט"א נראה שבור מאוד. מהיום עובר לפני התיבה ואומר הקדישים הרב שניאור זלמן דוכמאן.

מתוך 'שיחות קודש' (החדש), שנת תשי"ב, - הוספות.

כתב יד קדש

אחרי המילים "ביקש למסור", כתב כ"ק

אד"ש מה"מ:

וח"ת ח"ת

בסיום הפתק כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

ויה"ר שיתקבלו כל

התפלות בתוככי תפלות

כל בני"ש "ותעשינה הכל"

במכתב כתב המזכיר:

הרב לוי שי' ביסטרצקי צפת

ביקש למסור שהיום י"ג אייר

רוב אנ"ש שי' מצפת ביקרו

בבית החיים ואמרו תהלים ונתנו

צדקה לרגלי היארצייט

י"ג אייר

קובץ י"ג אייר

משניות אותיות 'ישראל ארי' ליב'

וי"ל ההוראה והלימוד מזה לכלל ישראל ולכא"א מִיִּשְׂרָאֵל (ובהקדמה - שהשם בכלל קשור במיוחד ליום הַיָּצִיִּיט, כמנהג ישראל שביום זה לומדים את פרקי המשניות המתחילים באותיות השם, נוסף על הפרקים המתחילים באותיות "נשמה"):

מסכת ביכורים פרק א':

יש מביאין בכורים וקורין מביאין ולא קורין ויש שאין מביאין אלו שאין מביאין הנוטע לתוך שלו והבריד לתוך של יחיד או של רבים וכן המבריד מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו הנוטע לתוך שלו והבריד לתוך שלו ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע ה"ז אינו מביא רבי יהודה אומר כזה מביא:

מסכת ברכות פרק ז':

שלשה שאכלו כאחת חייבין לזמן אכל דמאי ומעשר ראשון שנטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שנפדו והשמש שאכל כזית והכותי מזמנין עליהם אבל אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו והשמש שאכל פחות מכזית והנכרי אין מזמנין עליהם:

מסכת שבת פרק יג':

רבי אליעזר אומר האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריג חייב וחכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף שיעורו שני חוטין:

מסכת ברכות פרק ה':

אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים כדי שיכינו את לבם למקום אפילו המלך שואל בשלמו לא ישיבנו ואפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק:

מעשר שני פרק ג':

לבירושלם אבל נותנים זה לזה מתנת חנם:

מסכת ברכות פרק ח':

אלו דברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך מברך על היין ובית הלל אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על היום:

מסכת שבת פרק יט':

רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביאו בשבת מגולה ובסכנה מכסהו על פי עדים ועוד אמר רבי אליעזר כורתין עצים לעשות פחמין ולעשות כלי ברזל כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

משנה מסכת יומא פרק ח':

יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה ובסיכה ובנעילת הבגד ובתשמיש המטה והמלך והכלה ירחצו את פניהם והחיה תנעול את הסנדל דברי רבי אליעזר וחכמים אוסרין:

משנה מסכת ברכות פרק ב':

היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם:

מסכת סוכה פרק ג':

לולב הגזול והיבש פסול של אשירה ושל עיר הנדחת פסול נקטם ראשו נפרצו עליו פסול נפרדו עליו כשר רבי יהודה אומר יאגדנו מלמעלה ציני הר הברזל כשירות לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנענע בו כשר:

מסכת יומא פרק ח':

יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה והמלך והכלה ירחצו את פניהם והחיה תנעול את הסנדל דברי רבי אליעזר וחכמים אוסרין:

מסכת פאה פרק ו':

בית שמאי אומרים הבקר לעניים הבקר ובית הלל אומרים אינו הפקר עד שיופקר אף לעשירים כשמטה כל עומרי השדה של קב קב ואחד של ארבעת קבין ושכחו בית שמאי אומרים אינו שכחה ובית הלל אומרים שכחה:

מסכת מוקואות פרק ז':

טפל לתוכו יין או מוחל ושנו מקצת מראיו אם אין בן מראה מים ארבעים סאה הרי זה לא יטבול בו: לושא לוגין מים ונפל לתוכן קרטוב יין והרי מראיהו כמראה היין ונפלו למקוה לא פסלוהו שלושא לוגין מים חסר קרטוב ונפל לתוכן קרטוב חלב והרי מראיהו כמראה המים ונפלו למקוה לא פסלוהו ר' יוחנן בן נורי אומר הכל הולך אחר המראה:

מקוה שיש בו ארבעים סאה מכוונות ירדו שנים וטבלו זה אחר זה הראשון טהור והשני טמא רבי יהודה אומר אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים אף השני טהור הטביל בו את הסגוס והעלהו מקצתו נוגע במים טהור הכר והכסת של עור כיון שהגביה שפתותיהם מן המים המים שבתוכן שאובין כיצד יעשה מטבילין ומעלה אותם דרך שוליהם:

הטביל בו את המטה אף על פי שרגליה שוקעות בטיט העבה טהורה מפני שהמים מקדמין מקוה המימיו כושב אפילו חבילי עצים אפילו חבילי קנים כדי שיתפחו המים ויורד וטובל מחט שהיא נתונה על מעלת המערה היה מוליך ומביא במים כיון שעבר עליה הגל טהורה:

א

א אֲשֶׁרִי תִמְיִי־דֶרֶךְ תִּהְלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה:
 ב אֲשֶׁרִי נִצְרִי עֲדָתוֹ בְּכָל־לֵב יִדְרְשׁוּהוּ: ג אֶף לֹא־
 פָּעִלוּ עוֹלָה בְּדֶרֶכָיו הִלְכוּ: ד אֶתָּה צוֹיָתָה פִּקְדֶיךָ
 לִשְׁמֹר מְאֹד: ה אֶחָלִי יִכְנֹו דַרְכֵי לִשְׁמֹר חֲקִיךָ: ו אֲנִי
 לֹא־אֲבֹשׁ בְּהַבִּיטִי אֶל־כָּל־מִצְוֹתֶיךָ: ז אֲוִדָּךְ בִּישָׁר
 לִבִּי בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֶי צִדְקָה: ח אֶת־חֲקִיךָ אֲשֶׁמֹר
 אֱלֹהֵי־עֲבֹדְכִי עַד־מְאֹד:

ב

ט בָּמָה יִזְכֶּה־נָּעַר אֶת־אֲרָחוֹ
 י לִשְׁמֹר בְּדִבְרֶךְךָ: י בְּכָל־לִבִּי דִרְשָׁתֶיךָ אֱלֹהֵי־שִׁגְנִי
 יא בְּלִבִּי צִפְנֵנִי אִמְרָתְךָ לִמְעַן לֹא אֶחָטֵא־
 לָךְ: יב בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לִמְדֵנִי חֲקִיךָ: יג בִּשְׁפָתֵי
 סִפְרָתִי כָל מִשְׁפָּטֵי־יְפִיךָ: יד בְּדֶרֶךְ עֲדוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי
 כָּעַל כָּל־תּוֹן: טו בְּפִקְדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאִפְיָטָה אֲרֻחֶיךָ:
 טז בְּחֻקֶּיךָ אֲשַׁתַּעֲשֶׂע לֹא אֲשַׁבַּח דִּבְרֶךְךָ:

ה

זג הוֹרֵנִי יְהוָה
 הִנֵּךְ חֲקִיךָ וְאֶצְרָנָה עֶקֶב: לו הִבִּינֵנִי וְאֶצְרָה תוֹרָתְךָ
 וְאֲשַׁמְרָנָה בְּכָל־לֵב: לה הִדְרִיכֵנִי בְּנִתִיב מִצְוֹתֶיךָ כִּי־

קובץ י"ג אייר

בו חפצתי: לו הטיילתי אל ערוותי ואל אל-כצע:
לו העבר עיני מראות שוא בדרך חיי: לו הקם
לעבדך אמרתך אשר ליראתך: לו העבר הרפתי
אשר יגדתי כי משפטך טובים: לו הנה תאבתי
לפקודיך בצדקתך חיי:

ו

ען ידיך עשונני ויבוננני הבינני
ואלמדה מצותיך: ען יראיך יראוני וישמחו כי
לדברך יחלתי: ען ידעתי יהוה בירצק משפטיך
ואמונה עניתני: ען יהינא חסדך לנחמני באמרתך
לעבדך: ען יבאני רחמיך ואחיה ביראתך שעשעי:
ען יבשו זרעים בירשקך עותוני אני אשיח בפקדך:
עם ישובו לי יראיך וידעי עדתך: פ יקיי-לבי תמים
בחוקך למען לא אבוש:

ל

פס לעולם יהוה דברך נצב
בשמים: ז לךר ודר אמונתך פוננת ארץ ותעמד:
זא למשפטיך עמדו היום כי תכל עבדך: זב לולי
תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי: זג לעולם לא

אָשַׁכּ פִּקּוּדֶיךָ כִּי־בָם חֵייתָנִי : צו לִקְדָּאֲנִי הוֹשִׁיעַנִי
 כִּי פִקּוּדֶיךָ דִּרְשָׁתִּי : צה לִי קוֹו רְשָׁעִים לְאַבְדָּנִי
 עֲדוֹתֶיךָ אֶתְבוֹנֵן : צו לְכַל־תְּכַלֶּה רְאִיתִי קֶץ רַחֲמֶה
 מִצּוֹתֶיךָ מְאֹד :

מ

צו מִה־אֶתְּבַתִּי תוֹרָתְךָ כִּלְיֵהוּם הִיא
 שְׂיַחְתִּי : צח מֵאִי־בִי תַחֲכַמְנִי מִצּוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא־
 לִי : צט מִכָּל־מַלְמְרֵי הַשְּׁפִלְתִּי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שְׂיַחַה לִּי :
 ק מִזִּיקִים אֶתְבוֹנֵן כִּי פִקּוּדֶיךָ נִצְרָתִי : קא מִכָּל־אַרְח
 רָע כָּל־אֲתִי רִגְלִי לִמְעַן אֲשַׁמֵּר דְּבָרְךָ : קב מִמִּשְׁפָּטֶיךָ
 לֹא־סָרְתִי כִּי־אַתָּה הוֹרָתָנִי : קג מִה־נִּמְלָצוֹ לַחֲכִי
 אִמְרָתְךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי : קד מִפִּקּוּדֶיךָ אֶתְבוֹנֵן עַל־כֵּן
 שֶׁנֶּאֱתַי | כָּל־אַרְח שֶׁקָּר :

נ

קה גִּדְלִי דְּבָרְךָ וְאוֹר
 לְנִתִּיבְתִּי : קו נִשְׁבַּעְתִּי וְאַקִּימָה לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּטִי
 צִדְקָה : קי נִעֲנִיתִי עַד־מְאֹד יְהוָה חֲיִנִּי כִּדְבָרְךָ :
 קכ נִדְּבֹת פִּי רִצְהֵנָּה יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמִדָּנִי : קט נִפְשִׁי
 בְּכַפִּי תָמִיד וְתוֹרָתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי : קז נִתְּנוּ רְשָׁעִים
 פֶּחַ לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תַעִיתִי : קח נִחַלְתִּי עֲדוֹתֶיךָ

לְעוֹלָם כִּי־שִׁשּׁוֹן לְבִי הִמָּה : קִיב נְטִיתִי לְבִי לַעֲשׂוֹת
חֻקֶּיךָ לְעוֹלָם עָקֵב :

ר

קנ רֵאֵה־עֲנִי וְחַלְצֵנִי כִּי־תוֹרַתְךָ
לֹא שָׁכַחְתִּי : קנ רִיבָה רִיבִי וּנְאַלְנִי לְאַמְרֹתֶךָ חֲיָנִי :
קנ רְחוֹק מִרְשָׁעִים יִשְׁוַעַה כִּי־חֻקֶּיךָ לֹא דָרָשׁוּ :
קנ רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיָנִי : קנ רַבִּים
רִדְפֵי וְצָרִי מַעֲדוֹתֶיךָ לֹא נָטִיתִי : קנ רְאִיתִי בְּגָדִים
וְאֶת־קוֹטְמָה אֲשֶׁר אִמְרֹתֶךָ לֹא שָׁמְרוּ : קנ רֵאֵה כִּי־
פְּקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי יְהוָה כְּחֶסֶדְךָ חֲיָנִי : קס רֵאשִׁידְבָּרְךָ
אֱמַת וְלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפָּט צִדְקָךָ :

ש

קסא שָׁרִים רִדְפֹנִי

חֲנַם וּמִדְבָּרְךָ פָּתַח לְבִי : קסב שֶׁשׁ אֲנֹכִי עַל־אִמְרֹתֶךָ
כְּמוֹצֵא שָׁלָל רַב : קסג שֶׁקָּר שָׁנֵאתִי וְאֶת־עֲבֹה תוֹרַתְךָ
אֶהְבֵּתִי : קסד שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפָּטֶי צִדְקָךָ :
קסה שָׁלוֹם רַב לְאַהְבֵּי תוֹרַתְךָ וְאֵין לָמוֹ מְכֻשׁוֹל :
קסו שֶׁפָּרַתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה וּמִצּוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי :
קסז שֶׁמָּרָה נַפְשִׁי עֲדוֹתֶיךָ וְאַהֲבָם מְאֹד : קסח שֶׁמָּרַתִּי
פְּקוּדֶיךָ וְעֲדוֹתֶיךָ כִּי כָל־דְּרָכֵי נִגְהָה :

קח.

זכר

שנת הק"ז להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
א שִׁיר מִזְמוֹר לְדָוִד: ב נִבְּחָן לִפְנֵי אֱלֹהִים אֲשִׁירָה
וְאֶזְמְרָה אֶפְסוּדֵי: ג עֲזָרָה הַגְּבִיל וְכִנּוֹר אֲעִירָה שָׁחַר:
ד אֲזִדְּךָ בְּעַפִּים: ה יְהוָה וְאֶזְמְרָךְ בְּלֵאָמִים: ו פִּי־גִדְלָה
מִעַל־שָׁמַיִם חֲסִדֶּךָ וְעַד־שָׁחֲקִים אֲמַתְךָ: ז רְוַמָה עַל־
שָׁמַיִם אֱלֹהִים וְעַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ: ח לִמְעַן יִחַלְצֵנּוּ
יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וַעֲנֵנִי: ט אֱלֹהִים: י דַּבֵּר בְּקֹדֶשׁוֹ
אֲעִלֶּנָּה אֶחֱלֶקְהָ שָׁכֵם וְעַמֶּק סִכּוֹת אֲמַדְדָּה: יא לִי גִלְעָד
לִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מַעֲזוֹ רֹאשֵׁי יְהוּדָה מְחַקְקֵי: יב מוֹאָב
סִיר רַחֲצִי עַל־אֲדָמָה אֲשִׁלֶּךְ נַעֲלִי עָלַי פֶּלֶשֶׁת אֲתָרוּעָה:
יג מִי יִבְלִנִּי עֵיר מִבְּצָר מִי נִתְּנִי עַד־אֲדָמָה: יד הָלֵא־
אֱלֹהִים זַנְתָּנִי וְלֹא־תִצָּא אֱלֹהִים בְּצַבָּאתֵינוּ: יו הִבֵּה־
לָנוּ עֲזָרָת מִצָּר וְשׂוֹא תִשׁוּעַת אָדָם: יז בְּאֱלֹהִים נַעֲשֶׂה־
תִּיל וְהוּא יָבוֹם צָרֵינוּ:

* * *

לזכות החייל בצבאות ה'

לוי יצחק שי' לרנר

לרגל יום האפשרעניש בשעטו"מ

יה"ר שיגדל להיות חסיד ירא-שמים ולמדן

ויתן נח"ר לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

נדבת הוריו הרב מנחם מענדל ומלכה פייגה לרנר

משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ בבנימינה

לזכות

הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
לרגל 'שנת השישים' לנשיאותו – מלכותו
ירום כבודו ותנשא מלכותו ויצליח בהצלחה אלוקית נפלאה
וירוה נחת ועונג מכלל ישראל, ומשלוחיו בפרט
ויביאנו ברנה אל הר ציון אשר אהב
ויראנו נפלאות מתורתו "תורה חדשה מאיתי תצא"
בהתגלות מלכותו לעין כל והיתה להוי' המלוכה
בגאולנו האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ש, נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

* * *

לזכות החייל בצבאות ה'

ישראל ארי' ליב שי' בן מרת אילת

לרגל יום האפשרעניש בשעטו"מ ט"ו אייר תשס"ט - שנת הקהל

יה"ר שיגדל להיות חסיד ירא-שמים ולמדן
ויתן נח"ר לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

* * *

לזכות החייל בצבאות ה'

ישראל ארי' ליב שי' בן מרת צפורה חי'ה

לרגל יום הולדתו כ"ח ניסן
יה"ר שיגדל להיות חסיד ירא-שמים ולמדן
ויתן נח"ר לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א